

PŘÍPAD OTAKAR ROZVODA

Dodatečně přiznaný primát elegantnímu vytrvalci

Ani Jiří Daler, po desetiletí uváděný jako první československý cyklistický profesionál, se určitě nebude cítit dotčen, že ve skutečnosti tento primát patří někomu jinému. Otakar Rozvoda byl totiž borec Dalerova formátu! Ale měl to štěstí, že se narodil o 26 let dříve.

Ladislav Sosenka

Foto archiv

O takar Rozvoda se dostal k cyklistice až v jednadvaceti letech a navíc tak trochu z nože. Do té doby lyžoval a hlaňoval sérii relativních úspěchů, včetně vítězství v uznávaných Běchovicích 1933. Zřejmě by zůstal běžcem i nadále, když mu lekář byvali nedoporučili, aby se svého atletického zaměření vzdal. Choroba nártí kosí, působení jezírné při dešti silně až neznesitelně bolestí, však téměř zážitkem mjak negativně nereagovala na Rozvodovou nový druh sportovního zájihu – prudce stupňovaný cyklistický trénink. On totiž nevydržel ani chvíli v nočnínosti, na kolci se vrhnul vlastní okamžití potí, co uslyšel doktorový ordinál bez obřízenou atletikou. Česká cyklistika tak poměrně snadno a doslova ze dne na den přišla k nejuspěšnějším borec valených a ranně poválečných let! Otakar Rozvoda svého času doma vyhýval všechno, co se vůbec vyhýral dalo, v roce 1947 se dokonce stal prvním československým profesionálem, ale hlaňován časem dozrál v obrovskou a uznávanou osobnost. Vyklaďáci díjin naší cyklistiky v éře socialismu pak nad Otakarem Rozvodou nechali pomyslně zavřít voči hlavnímu potu, co v reakci na únorový puč z republiky v dubnu 1948 odcítil a usiloval se ve Spojených státech.

Poptává po velké hvězdě

Přestože je poměrně složitě představovat si cyklistického profesionála, počátku minulého století dnešníma očima, lze říci, že

Otakar Rozvoda na startu závodu ve Strakonicích.
Dráhy zleva v tehdejším mistrovském dresu

už za Rakousko-Uherska tady jácisi profesionálové byli. Jindřich Vodílek, Gustav Vondráček, Rudolf Veltruba i další jezdci se tehdy plně věnovali jen závodění, neustále pendlovávali mezi Prahou, Vídni, Berlínem a dalšími evropskými městy, přiběhly výsledky těchto jezmeří drážďanových startů a jejich ocenění pro ne představovaly jediný zdroj obživy. Tim vic v rámci dalšího vývoje překvapuje vina jakési strejcovské cyklistiky za první republiky. Tehdy v rámci spoecenských nálad i chápání kolila provodě jako dopravního prospektu koncentruje česká cyklistika své aktivity hlavně na široce pojatou klubovou činnost, v jejímž rámci je snažila zlepšovat vlastní sportovní výkonnost jen jedinou dílčí a nepříliš prioritní složkou. Takže období druhé světové války provázené na jedné straně množstvím omezení a zákazu využívání u nás, pokud jde o cyklistiku, paradoxně jako doba jednoznačného obrožení. V první řadě se slavná znova stejně zájmu cyklistiky jako sport, jsou sledovány a využívány její krásy, její dramaticitnost a její velké osobnosti. Do této kulis Otakar Rozvoda se všemi svými kladly i zápoří vyslupuje elegantně jako malíkdo a rychle se stává intenzivně hledanou opravedlivou hvězdou.

Rozvodovu cyklistickou kariéru musíme však začít ještě před válkou, v roce 1936. Sezonu tradičně otevřel Erlabachův memoriál ve Slaném, naprostě kuriózní měření sít «napříč krajinou», z dnešního pohledu vlastně cykloskros pojatý jako časovka jednotlivců. Ctyřicet kilometrů tvrdé práce, v jejímž rámci mnozí ze soupeřů tehdy ještě přisuzovali zásluhy na Rozvodového nečekaném vítězství spíše jeho atletické minulosti než ryzí cyklistickým kvalitám. Ale to byl jen nevinný začátek... O výjimečně vytílaleckých schopnostech byvalého běžce se tehdejší český pilotové měl možnost přesvědčit velice rychle a při všech delších cyklistických závodech roku. Na dlouhé tratě se Rozvoda specializoval a dlouhodobě svědomitě připravoval. Prakticky každý vážnější měření na vzdálenostech přesahujících 100 km se stávalo jeho koristí.

Třikrát vyhrál v letech 1936 až 1937 nejdříve a nejhranářavější komáci závod, počestný maraton Praha – Karlovy Vary – Praha. Domácí mistrovské tituly pak získal v letech 1938 až 1940 a úspěšný byl rovněž při svých sporých startech zahraničních. Na mistrovství světa v Holandsku skončil v roce 1938 na 18. místě, ale dobový řík se nejobje-

širší věnoval spíše jeho úspěchu o rok později při Volkoalpské jízdě v Garmisch-Partenkirchenu. Z dnešního pohledu něco jako závod Světového poháru – totální cyklistická jednička sledovaná a velmi prestižní, mísí setkání absolutních špiček té doby. Rozvoda byl klasifikován v cíli jako druhý, ve shodném čase s vítězům Němcem Richterem.

Lídři v pelotonu i ve společnosti

Už padla zmínka o tehdejším tuzemském strejcovském pojed cyklistiky a z toho vlastně vyplyvá fakt, že tento sport u nás tehdy zůstával daleko za světovým vývojem. Rozvoda byl ve svých přísteupech výjimkou. Intelligentním závodníkem, který dokázal podvědomě tušit rychlosti se možnost uplatnit se dokonce v mezinárodní konkurenci. A měl k tomu všechny předpoklady včetně ohromného odhadání pro sadit se jakymkoliv dostupnými prostředky. Jen v jednom neměl štěstí. Začala pravé druhá světová válka.

Vratme se tedy ještě pár let zpátky do období idylické meziválečné klubové činnosti, v jímž rámcí se třeba na kulturní výjsci členů klubu myšlelo aži stejně jako na jejich sportovní formu. Primi mezi všemi kluby hrály podobně jako v mnoha jiných sportech Sparta a Slavia. Prvni se svou až proletářskou atmosférou, druhy klub spíše intelektuální, mnozí se nechal říkat buržouzni. Rozvoda byl přešvědčeným slavistou jako atlet, v roli cyklisty si už teď nijak nevybíral, ale zdejší kuksa mu v mnoha ohledech byla šíta na míru. Chtěl vždycky víc a už na konci třicátých let si uměl své úspěšné sportování podopřít zájemem možitých osobních sponzorů, jímž se tehdy spíše říkalo mecenáši. Mecenášem byl kromě Rozvody květin v závědě hodné mří, nejtěsněji pak byl svázán s firmou panu Stantejským, proslulého stavitele bicyklu značky Helyett. Druhým velkým příznivcem a podporovatelem Otakara Rozvody se pak stal komerční rada Zdeněk Danner, ředitel Občanské záložny a také stavitele stadiónu, který dnes známe jako sídlo fotbalových Bohemians. Zatímco v případě kol Helyett byl spojen s Rozvodou příhodně od první chvíle a fenomén samozřejmě dobýval svá vlivěství právě na této značce, Rozvodova vazba na finančníka Danneru, inklinujícího navíc silně k fotbalu, byla pro šíření významnosti až nepochopenitelná. Zasvěcenci však věděli svoje... Tady sólo o drama úplně jiného druhu, než jakým může být dobrá reklama cyklistické vítěze střoly, na němž si pro triumf dojede. Mladá paní Dannerová byla podle pamětníků jednoznačně osobou, která ve své rodině tvrdě prosadila učinnou podporu tohoto všeestranného vytvářecího...

Pravdu je, že kromě tréninku a závodů stálíhal v oné letech Otakar Rozvoda uspokojoval až nověřitelné množství svých dalších žájů. Pohotový, vtipný, vždy dokonale oblečený fešák, byl podle pamětníků uznávaným členem smetánky nejvyšší pražské společnosti. Opravdu celebritel Kamarádů s Vlastou Burianem a Zitou Kabátovou, nedělalo mu problém věst bohemský život v rozměrech, jaké by se dnes pro špičkového cyklistu zjevně stávaly neúnosnými. V roce 1942, kdy byla uvedena do provozu pražská dráha ve Strážnicích, zasa na společenském žebříčku o stupnici vyrostly! Třebaže dráhové disciplíny typickému vytvářecímu pochopitelně neseděly a moc toho tady nevyhrával, tím

Dobový silniční stroj, právě na takovém svého času Otakar Rozvoda jezdil. Průměrná dosahovaná rychlosť v závodech se blížila čtyřicetce...

největším frayerem s bezchybně oholeným nahama a v nejhezčím hedvábném dresu byl zase jen on! Zbývá dodat, že tenkrát se v hledí prázdného velodromu scházel skutečná společenská elita.

Prostě živel...

O deset roků mladší Jaroslav Cihlář byl svým způsobem nejprve obdivovatelem, později soupeřem a pak také kamarádem Otakara Rozvody. Svoje vzpomínky na něho začínají historik jak z jiného světa, historik, která už dnes v milních uplynulých desetiletí nemá pevný kontext jasně ohnáničeného času ani přesnou lokalizaci, ale je zato plná jednotlivých detailů a jasných obrazů viděných očima vnitřněváho jedinců, kterí se někde ocitá uplně náhodou a chytá se jediněho pevnějšího bodu, který mu zde je důvlečné znám: „Vypadli jsme se tenkrát s Mirkem Jungenem a jistým Bartůnkem na takový cyklistický prázdninový čundr, ale jenom typicky výlet to nebyl, přeče jen jsme byli závodníci...“ vzpomíná Jaroslav Cihlář. „Nedělalo nám problém urazit za den dvě stovky kilometrů, pendlovali jsme Moravou křížem krážem, jedli jsme všešlik a spali, že se zrovna dalo. V předposlední den naší trasy jsme dorazili někam na Medlov. Měli jsme se tam setkat právě s Rozvodou, který v té době pro nás představoval ohromnou věciřinu. Předobnosti si už neepamatuji, ale jasné vidím sál ve velkém hotelu, bujarou pražskou společnost, desítky lidí, šampaňská tekoucí proudem, z vybraných láhvíků si vybavují na máse počerné pstruh... Uprostřed valky! Něco neuvěřitelného, najednou uplně jiný svět! A on toho byl sfidem! Všemí respektovány Rozvoda! Jako ryba ve vodě se tam pohyboval.“

Otakar Rozvoda byl často ve věcech mimocyklistických poněkud lehkomyslný a údajně také nikdy nezastával nějaké pevné pracovní místo. To však neznamená, že by neměl mnohé znalosti a nevysokou nadprůměrnou inteligenci. Neovládal také hlouběji žádný cizí jazyk, ale na druhé straně se s každým věcně domluvil. Mecenáši, kteří mu jistili sportovní kariéru, ho formálně zaměstnávali převážně v rôzích rozličných úředníků, to se ho však fakticky týkalo jen krátkodobě a vý-

hradně mimo závodní sezónu. Brzy se na vše rozklíčilo, že není dobré nechávat ho na pracovištích, kde se vyskytovaly současně ženy. V blízkosti tohoto bavícího okamžité prudce klesala pracovní morálka, obvyklá produktivita se hrotula a docházelo k vážným místním rozkolům ve vztazích napříč oběma pohlavími. Rozvoda byl prostě živel, jemuž zhusta podléhal nejen soupeři.

Sbohem, pražská bohémo

Pár měsíců po skončení války, na podzim v pětačtyřicátém, už byla Praha Rozvodovi skutečně malá. Kontakty, které měla Slavia ve Francii, ho vedly za velkou cyklistiku. Do Paříže přijel na kole spolu se svým kamarádem a sparingpartnerem Zabloudilem. Doporučení věhlasného zakladatele mistří trénérské cyklistické školy Daniela Clémenta jej dostalo do prostředí profesionálů, stal se příslušníkem jakési zálohy profitym, z dnešního pohledu snad farmy... Nebýlo to jednoduché, nezamínejme, že v té době už bylo Rozvodovi skoro 32 roků. Do práce si ho vzal Maurice Richard, svého času světový rekordman v hodinovce, a pod jeho vedením Rozvoda už opakovaně dokazoval, že má nejen talent, ale i značně odhadání se prosadit. Žil v kempu poblíž Paříže, znal jen trénink a závody. Sbohem, pražská bohémo... První závody ve Francii jen ještě jako amatér a jeden z nejprestižnějších států Paříž – Rennes dokonce vyhrál! Dokázal se mu ohromně zorností lisku, byl ve Francii skutečně populární. Všude ho provázel samý úsměv, optimismus. Bylo přece krátce po válce a cyklistika je ve Francii doma.

Kontakt s českou cyklistikou si však Otakar Rozvoda držel. Dokonce v roce 1946 nastoupil i na start svých oblibených Varů, ale tam mu překvapivě ujel zdejší čestvý talent – Jan Veselý. Rozvodova prohra však nikoho včetně Rozvody samého nijak zvlášť nedeprimovala. Chybáčka se vložil, stále byl tím velkým mistrem.

A jako mistr cestoval také na mistrovství světa 1946 do Curychu. Tedy mistr... Snad jen v očích svých spolujezdouců, protože Švýcarský tisíci situaci hodnotil úplně jinak. „Šampionátu se zúčastnilo mimo jiné i cyklisté Indie, Rumunska, Československa,

„ska... und andere exoten.“ psal curýšský Sport. Není divu. Rozvoda a spol. dorazili do dějství MS z Prahy na korbě náladovno auta, které mělo ze sedbu všechnou frontu a cestou několikrát opravovali vzhůru pochody. Československé cyklistické vedení však přesto nepostrádalo patřičný optimismus a v očích funkcionářů mili Rozvoda s Veselým získat medaile! Ten první byl přece na costě k profesionálům a ten druhý ho doma porval! Tak co?

Trest místo medaile

Jestli než startovali vlastní mistrovský závod, snažil se Otakar Rozvoda zajistit v kulinářských debatach Janu Veselému budoucnost mezi profesionály. Přestože práv tohoto svého mládeži soupeře dvakrát nemusel, označoval ho například slavný obratem „ten kluk z nejakej Plastovic“ a spořecensky, povahově i intelektuálně byl každý úplně jinde, chetl mu pomoci jako krajano, v jehož cyklistické schopnosti věřil. Nějaký přísluh od svých nových známých dostal, ale ti pochopitelně čekali, co Veselý předvede při šampionátu.

Jenomže tam se rozhodovalo už v samotném úvodu, kdy ujela skupina outsidérů a nikdo už je nedostal... Rozvoda vedi Veselého takto a unik podcenil. Veselý měl návic problémy s cykloviem ve dvousetčlenném pelotonu, doma v těch časech i v nejpříznějších klaních startovalo sotva 15, 20 jezdci... Rozladění bafci reagovali různě: Mláci a nedýn Veselý dostal cílku, starý a na profesionální kariéru myslící Rozvoda byl doživotně diskvalifikován! Závocně? Špatně radí!

K tomu se vtrádla drobná poznámka: Vždycky jsem si myslí, že v české cyklistice hlučně zakoleně potřeba funkcionářů disciplinárně trestat ne zcela konformně jednající závodníky začíná nechvalně známým případem Veselého a Kubra v padesátných letech při Závodě míru. Jak je vidět, taž tradice je mnohem starší a své kořeny má dokonce v přednárodních, údajně demokratických dobách.

Hlava plná Tour

Diskvalifikace znamenala pro Rozvodu konec kontaktů s československou cyklistikou, ale nemusela ještě znamenat konec cyklisty Rozvody. Jak už bylo řečeno, mili mezi profesionály a jejich federaci nejakej tresty vyneseno nad amatérem v exotickém Československu nijak nezajímaly. Rozvoda si nemohl vybrat, ale nejdřív měl zároveň v kapse už jistý konkurenční přísluh. Vrací se do Prahy jen na skok, nemůže pochopitelně minout strašnickou dráhu. To odpadne před taklik šedesáti lety se Jaroslavem Cihlářem vybavuje úplně vše: „Seděl jsme kolem něho, hýlali každé slovo a padaly nám brady. Výprávěl neuveritelné historky, mluvil o svých úspěších, o tom jak se tam žávodi a trénuje a na konci si nechal sdělení, že příští rok jodo-

Tour! Ja z toho několik nocí nespal. Rozvoda zakončil svůj projev značně emotivně. V podstatě nám vynadal, že ztrácíme čas, že jediná opravdova cyklistka se dívá ve Francii a že jsme všechni tak dobrí, že se tam o nás poporu. Musím přiznat, že tak rozhoďalem způsobem ovlivnil také mojí další cyklistický život. Věřil jsem mu tenkrát všechno.“

Nějaký čas nato zastavují repatriační vlak z Prahy na hlavní pařížském nádraží písemné na čas. Skupinka českých cyklistů po druhou jízdu pořádala pakaje svá zavazadla a hlavně starostlivě obřází, jestli nedošlo újmy jejich kola. A ještě jeden předmět je

profesionálu na 436. místě se ziskem 10 bodů. Je to málo? Na druhé straně to znamenalo 13. místo Československa v hodnocení národa. Tak vysoko jsme pak už nikdy nebyli. Ani v dobozích, kdy Svorada vyhrával etapy na Tour a Giru...

Gottwaldem odvolaný profík

Po své první profesionální sezóně, v zimě 1947/48 se Otakar Rozvoda vrátil do Československa a připravuje se na další klání. Zase všichni tomu, že pojede Tour. Cást života v Krkonoších a samozřejmě kromě každou-

Válečná léta. Otakar Rozvoda se svým opatrovatelem panem Bejčkem

bedlivě sledován. Jaroslav Cihlář střeží navštívenku s adresou hotelu, v němž je ubytován Otakar Rozvoda.

Dorazili tam krátce před poledнем, místra přešlo nášla ještě na loži... Byl viditelně zaskočen a níjak nadšen. Co tady cítěl?

No jsme ladi. Budeme závodit. Ríkal jsi přece, že se tu o nás poporu... Z druhé ruky zase žádne nadsínil. Nemůžete všemu věřit. Tacy jsou už karty dávno rozdané.

I bez Rozvodovy pomocí se Cihlář, Cibula a Čapek v Paříži neztratil a během dvouměsíčního pobytu posbíral zkušenosť a horu odborných materiálů, z nichž pak československá cyklistika téžela léta. Navíc to vyhrál pár dráhových závodů, což už vlastně bylo jasné nášovi. Otakar Rozvoda jím v Páříži zmizel z očí. Na jeho stopy narazeli jen ve chvíli, kdy o něm někdo obdivně mluvil, připadalo ve chvíli, kdy někdo jiný záda od jeho krajana umrazil pohledávku, kterou Rozvoda se sobou někde zanechal. O jeho lehkovzítosti už zmínka ostatně padla.

Ale jinak to byla Rozvodova sezona strašná neži pro profily! V roce 1947 uvádí oficiální žebříček UCI Rozvodova jméno v kategorii

denního tréninku na lyžích stadií ještě po věčrech bavit národ. Zváni až koncem února, kdy ho obrazně řečeno z hor odtával Klement Gottwald. Jde o čas, kdy o všechno a on se svou zářivou lehkovzítostí zrovna neměl po ruce platný past! I z toho dívce se nějaký čas ještě zdržuje v Praze. Pochoptitelně se snaží normálně trénovat, sezona se blíží. Když československá organizovaná cyklisté jako jediní z prvňáků sportovním odvětví nadějení a otevřeně vysloví podporu novým pořádkům a pustí se spolu s Gottwaldem do organizace Závodu míru, Rozvodou to těžce ořeší. Chvíli, kdy se v Mladé frontě objeví titulek Rozvoda „reamaterizovaný – pojede Závod míru, však už nezáštět homosej strávit!“ Nedajou, před časem odvrnuty, mili byz zase dobrý.

Jenomže to už se zdržoval dva dny za hranicemi. Kamarád a jiný velký závodník poválečné éry Christian Battaglia ho údajně římskými lesy přivedl do Německa. Rozvodu tak definitivně svět běh české cyklistice i z dojemu prostředí.

Další zprávy o prvním českém cyklistickém profesionálovi jsou jen kusá. Ještě v os-

INZEPSE

Boryce pro CR:
Sethráckova 472
397 01 Písek
tel.: 382 206 440

mačtyřicátém s cyklistikou skončil. Po delším čase odmlky se vynořuje na americkém kontinentu, v padesátych letech se s manželkou usídlil v Hamiltonu a později odešel do Kalifornie. V Los Angeles Rozvodovi v šedesátych letech minulého století provozovali cukrárnu, která se zásluhou jejich schopnosti stala velice populární svojí vyhlášenou zmrzlinou a českými zákusky. A nebyl by to Otakar Rozvoda, kdyby si nechal ujít přiležitost pozvednout takové místo rovněž společensky. Posedět k němu na kašičko chodili mimo jiné Clark Gable, Ava Gardnerová a dokonce Frank Sinatra. Fotografie celebrit s majitelem podniku visely všude na stěnách dotvářely atmosféru, kterou jinak tvořily hlavně obrázky a novinové výstřížky mapující Rozvodovu cyklistickou kariéru. Když se přiblížila penze, Rozvodovi cukrárnu prodali a jen tak, aby se nenudili, otevřeli si obchod s bicykly.

V něm se v roce 1973 ocitnul Petr Junek. Dnes proslulý stavitec řady dřevěných cyklistických dráh v USA, Kanadě a Jižní Koreji, tenkrát emigrant z Československa a pražský rodák. Do Los Angeles přijel závodit v profesionálních šestidenních, ale zážitek ze setkání s Otakarem Rozvodou byl silnější. Petr Ju-

nek vypravuje: „Pan Rozvoda byl velmi přátelský. Svět je malý – rychle jsme zjistili, že dobré znal mé rodiče z trampské osady Marathón. Zval mne, že mohu kdykoliv přijet na jeho horskou chatu na Lake Tahoe lyžovat. Mimochodem, Rozvoda byl i výstřížný lyžař a pozemek koupil už předtím, než bylo kouzlo Lake Tahoe objeveno turisty. Lety pak jeho horské sídlo dosáhlo astronomické hodnoty. Také mi říkal, že je na místě svým sportákem za dvě hodiny, jelikož v Nevadě neplatí rychlosťní limit.. Pořád srdcem závodil. Sírávil jsem v jeho obchodě krásné odpoledne a sám Otakar Rozvoda na mne zapůsobil jako mimořádná osobnost. Jeho pozvání přijet lyžovat jsem nikdy nevyužil, měl jsem to k němu přes celý kontinent. Po letech mne to mrzi. Ne pro to promarněné svezení na sněhu, ale cítím se být ochuzen o jedno setkání s vzácným člověkem, který druhého obohacuje už svojí pouhou přítomností.“

Začátkem osmdesátých let Otakar Rozvoda jako americký občan navštívil krátce Prahu a pro nejbližší přátele uspořádal setkání na terasách Barrandov. Nedlouho poté onemocněl Alzheimerovou chorobou a za několik roků zemřel. Potomky údajně nezanechal. ●

Jel, nebo nejel Tour?

Zatímco titul první československý cyklistický profesionál v případě Otakara Rozvody nikdo nezpochybní, jinak je tomu ve věci jeho údajné účasti (spíše neúčasti) v Tour de France. Některé archivní prameny, dokonce i německé, uvádějí, že Rozvoda měl jet Tour v roce 1947. Vice Rozvodových vrstevníků to potvrzuje, mimo jiné o tom mluvil za svého života opekaně i Jan Veselý, velký Rozvodův protivník. Jaroslav Čihlář naopak o tom, že by Rozvoda jel Tour, nic neví.

Z redakci Pelotonu dostupných současných zdrojů informaci s Otakarem Rozvodou o jeho účasti v Tour de France 1947 mluvil v roce 1973 v Los Angeles Petr Junek. „Pan Rozvoda při našem setkání hodnotil svoji celkem úspěšnou profesionální kariéru na silnici. Uváděl, že mu seděly spíše jednorázové závody a kratší etapáky. Říkal mi jasné, že na náročné dlouhé etapy neměl možnost se správně připravit a z toho důvodu, že také nedokončil Tour. Neříkal neodstartoval jsem Tour, ale nedokončil jsem Tour. Mluvil velmi přesvědčivě, považuji to za věrohodnou informaci.“

Není velkým problémem ve zpracovaných přehledech jednotlivých ročníků Tour de France zjistit, že v roce 1947, ale ani 1948, výsledky Rozvodu neuvádějí. Ale startovní listiny chybějí. První údaje se vztahují k první etapě. Ale že by nedokončil už tu? Stát se mohlo leccos.

Podle jiné, avšak nepříliš pravděpodobné teorie, mohl Rozvoda přijmout závodnický pseudonym. V poválečných letech to bylo poměrně běžné, někteří závodníci přísně oddělovali cyklistický život od života civilního. Ale to by Rozvoda zřejmě udělal hned na začátku svého působení ve Francii. Například ve výsledcích závodu Paříž-Bourganeuf (mimochodem – 370 km ujela špička v čase 11:00:23) v roce 1947 je na 9. místě pořadí jasně uvedeno Rozvoda [Tch].